

Čest práci, soudruhu generále

svobodny-svet.cz/cest-praci-soudruhu-generale

1. září 2022

Povím vám jedno story, soudruhu generále. Matka chtěla jet do Rakouska. V roce 1986. Rakousko byla tehdy tzv. kapitalistická země. Naštěstí teď už dostali rozum a připojili se spolu s námi do pokrokově zeleného socialistického tábora.

Část mého příbuzenstva z matčiny strany se nacházela v Rakousku a část ve Venezuele. Tam se zdekoval matky strýc, protože byl zaměstnancem firmy Baťa, vydělával tam slušné peníze a pro Baťa, národní podnik se mu pracovat nechtělo. Byl docela vysoko ve firemní hierarchii a utrpěl nějaký konflikt s národním správcem, kterého ale pak odsoudili pro kolaboraci s Němci. Nebylo v tom nic politického, šlo o byznys. Stejně tak rakouská větev, všichni pocházeli z okolí Nových Hradů, a tam nikdo moc neřešil, co je ještě Československo a co je už v Rakousku. Matky teta otěhotněla nějakým borcem z vedlejší vesnice, a ta vesnice už byla v Rakousku, a když si měli vybrat kde budou žít, tak si vybrali. Pak přišli komouši a natáhli mezi barákama dráty, a tak se i prateta stala emigrantem. Opět v tom nebylo nic politického.

Rakouská větev mohla jezdit k nám, my nemohli k nim. Při jedné návštěvě se zrodil plán. Že se rodina opět sejde. Jasně, serem na komunisty, stejně už brzy budou viset na lampách. Jenže pak se objevily komplikace. Pan Josef z Venezuely nechtěl přijet do Prahy, protože před emigrací čelil nějakému řízení, jehož bližší podstatu neznám, a obával se, že ho hned po příjezdu zavřou. Takže Praha byla no go. Vídeň byla pro Venezuelce dobře dosažitelná, pro rakouskou větev taky, paradoxně největší problém měl ten, kdo byl geograficky nejbliž. Původně měla jet matka a babička, ale ta už se z toho moc neviděla, tak si zažádala matka. Ta předpokládala, že pokud pojedje bez rodiny, nevzbudí podezření, že by chtěla zdrhnout. K vycestování do západní ciziny jste potřebovali v zásadě devizový příslib a výjezdní doložku. Výjezdní doložka fungovala úplně stejně jako ty dnešní aplikace s QR kódem, byla to v podstatě poukázka na výkon svobody pohybu vydávaná státem, jen se pro znovunabytí práv nebylo nutné napíchat nějakým genovým bordelem, ale projít sítím fízlů a donašečů.

Příbuzenstvo se smluvilo, že celou věc budou koordinovat z rakouské strany, protože matka věděla, že dopisy strýci do Venezuely jsou čteny a pokud by se československý fízlácký aparát dozvěděl, že se chystá rodinné setkání, že by se ho z určité inherentní zlovolnosti pokusil překazit. Devizový příslib nebyl problém, protože nikdy v západní cizině předtím nebyla, ale logicky se jako problém ukázala výjezdní doložka. To je to, o čem estébák Babiš vůbec nevěděl, že je to k vycestování třeba. No jasně, že o tom nevěděl, to už měl jako příslušník tajné služby nachystané od svých soudruhů spolufízlů.

Matka pracovala v národním podniku Hydroprojekt, který nebyl dost velký na to, aby měl „oddělení pro zvláštní úkoly“, tedy inhouse rezidenturu StB. Ani tohle by nás dnes nemělo překvapit, i dnes má tajná policie ve firmách svoje lidi, v těch velkých skupiny lidí, jen si neříkají „soudruhu“ a útvar se nejmenuje „zvláštní úkoly“, ale třeba Protection services. Rezident StB z Hydroprojektu byl starší pán, který fungoval podle hesla „někdo to dělat musí a kdybych to

nedělal, přišel by někdo horší“ a který chtěl hlavně svůj klid. Když mu jeho řídicí orgán řekl, že někdo z jeho referátu chce vycestovat do kapitalistické ciziny, byl z toho nesvůj a dekonspiroval se. Já nevím, soudružko Marcelko, že zrovna to Rakousko, nešlo by třeba pro začátek Jugošku? Matka odvětila, že si zažádala o Vídeň a že doufá v kladné vyřízení žádosti, protože je v SSM (tehdejší verze Fridays For Future) a platí odborové příspěvky, tak v čem je soudruhu problém?

Soudruh zkurvenec fízl se drbal na hlavě. Čas běžel. Začínalo to být kritické. Venezuelský příbuzný už měl koupené letenky a jejich pořízení po něj nebyl zanedbatelný výdaj, a doložka furt nikde. Matka se občas podnikového rezidenta poptala, jak to jde a zda má ještě něco doložit, ten se usmíval, že je všechno v pořádku a že má rozhodnutí očekávat každým dnem. A to matku nenapadlo, že je to všechno taková hra, že se to protahuje schválně.

Jednoho dne se podnikový donašeč dostavil a čelo měl vrásčité jak kozy Jiřiny Bohdalové. Že tam soudruzi mají nějaké nejasnosti a že by bylo dobře, aby se soudružka Marcelka se soudruhem sešla, protože přece jen termín se blíží (ten už byl asi za dva týdny).

Matka asi věděla, kolik uhodilo. Pro pořádek, varianta, že to komouši zkurvený nepovolí, byla od počátku brána v úvahu a matka na to všechno nahlížela spíše jako na pokus, kam až je možné zajít v prostředí perestrojky, glasnosti a rozpadajícího se režimu. Jelikož Svobodná Evropa jela každý večer na plný koule, nikdo si doma nedělal iluze o tom, jak dlouho ještě bude vláda dělníků, rolníků, pracující inteligence a fízlů trvat.

Se soudruhem se soudruzi sešli v restauraci hotelu Zvon. Soudruh nebyl nepříjemný ani příjemný, prostě dělal svoji práci. Podnikový rezident byl rovněž přítomen, ale potil se jak dveře od chliva.

Soudruh co jen dělá svoji práci soudružce Marcele vysvětlil, že samozřejmě zcela chápe, proč do Vídně cestuje. Že nejde ani o Vídeň, ani o turistiku, ale že se tam rodina chce sejít. Ale že tento zájem

respektuje, že je mu osobně jako člověku líto, že železná opona rozdělila tolik rodin, a proto že nemá matce za zlé, že to do žádosti neuvedla. Nicméně že je připraven její žádost podpořit zase před svými nadřízenými, **k tomu ovšem že je třeba určitá vyšší forma závazku.**

Matka se tak dozvěděla, že když jim to podepíše, tak bude moci odcestovat do Vídně a že bude moci cestu klidně i zopakovat třeba po dvou třech letech. Na druhé straně, že od ní budou občas něco potřebovat.

Matka mu sdělila, že s tím nemá počítat.

Podnikový rezident byl bílý jak tlustý od šunky. Asi „soudruhovi co jen dělá svoji práci“ slíbil, že soudružka Marcelka bude rozumná. Když se trochu uklidnil a stabilizoval svůj prochlastaný kardiovaskulární systém, vzal si soudružku Marcelku stranou a pokoušel se jí vysvětlit, že doba je prostě taková a doba tohle vyžaduje, takže každý musí dobře něco obětovat (dnes stačí vzít si respirátor nebo jeden svetr navíc).

Soudružka Marcela byla už pořádně nasraná, protože právě tyhle kecy jí vadily nejvíc. Možná kdyby jí to postavili jinak, tak by to nějak strávila. Ale tohle na matku nefungovalo. Řekla firemnímu donašeči, že si klidně počká, až „doba“ skončí, což beztak nebude dlouho trvat. Zde soudružka Marcela zcela selhala v odhadu, když si myslela, že s koncem „doby“ také nějak skončí její posluhovači a že někteří zvlášť bezskrupulózní zmrdi bez sebereflexe se budou dokonce sápat po formálně nejvyšší funkci ve státě.

K dohodě tedy nedošlo. K vycestování rovněž ne. Žádost o výjezdní doložku byla zamítnuta s nějakým velmi vágním odůvodněním. My jsme stejně věděli, proč to bylo.

Ve finále jsme z toho přece jen nějaký benefit měli.

Matka v mých očích velmi vyrostla a taková už zůstala až do její smrti. Za to, že to těm kurvám nepodepsala.

Když jsme se sešli doma u stolu, mohli jsme se podívat jeden druhém do očí.

Venezuelská a rakouská větev se přece jen sešla. Fotky z vídeňského nádraží ještě pořád mám.

A já si vytvořil specifický vztah k fízlům a jejich pomahačům, jejich shadow agendě a jejich ne vždy zjevné intruzi do našich životů.

Jak se ty kurvy dozvěděly, že se chystá rodinná sešlost? Buď si to daly dohromady, anebo jim to zprostředkovali zase jiní donašeči, kterými byla komunita emigrantů jak v Rakousku, tak ve Venezuele prolezlá durch. Spíše bych to viděl na tu druhou, protože rakouská větev se s emigrantskou komunitou nestýkala a jakékoli pokusy o zapojení do ní rakouská hlava rodiny odmítala.

Režim to sbalil po třech letech. Opětovné shledání všech stran již nebylo možné. Venezuelský strýc mezitím onemocněl a cestovat již nemohl. Pan Fritz zemřel v roce 2003 poté, co napsal knihu o rozdělených a různě jinak rozptýlených rodinách z Novohradsku. I po revoluci odmítal jakékoli kontakty s českými emigrantskými organizacemi s tím, že je tam polovina lidí služebně. Pan Josef zmizel ve Venezuele v roce 1994, kde se po něm doslova zavřela voda. Paní Marcela zemřela v roce 2004. Jsem poslední, kdo zná tuhle story. Nyní tedy kromě vás, čtenářů.

Po revoluci a po zveřejnění Cibulkových seznamů se ukázalo, že v podniku nebyl jen jeden estébák, ale hned dva. Matka měla asi být třetí.

Od té doby také nastalo období různých drobných ústrků a justíků, které provázely naši rodinu.

V roce 1988 jsem třeba dochodil základní školu. Z nějakých důvodů nepřipadalo moje přijetí na gymnázium v České ulici v úvahu. V Krumlově bylo ale taky fajn.

Dobrá story, soudruhu generále, ne. Kvalitní zpravodajská práce.

Všichni jen dělali svoji práci. Hromadili informace, fízlovali a získané informace použili v zájmu státu. Nikoli proti nějakým nepřátelským agentům, špiónům a diverzantům, ale proti občanu vlastní země, proti úplně normální „paní od plotny“, co se živila jako účetní a jednou za život pojala myšlenku, že se sejde se svými příbuznými.

Jedna věc mě na tom mrzí. Že to těm všem zmrdům jen tak prošlo. Dobře to Václav Havel vyhandloval, předání moci výměnou za beztrestnost. Ale jinak jsem si skvěle užil těch následujících zhruba 15 let, kdy moc různých rozvědek a policií zeslábla. To je bohužel minulost, protože teď jedeme na plnej kotel zase do fízlstánu a zkurvený donašeči, udavači a fízlové se už zase chápou kormidla, že jo, soudruhu.

Nyní si dopřejme **příběh takříkajíc z druhé strany barikády.**

*V únoru 1985 byl **Petr Pavel** jako velitel výsadkové průzkumné čety přijat za člena strany a záhy začal působit jako předseda Základní organizace KSČ. V roce 1987 byl prověřován jako zájemce o postup u Zpravodajské správy Generálního štábu (ZS GŠ – vojenská rozvědka). V roce 1988 byl přijat na postgraduální studium pro zpravodajce. Podle dochovaných dokumentů vojenská rozvědka zvažovala, že by mohla Petra Pavla vyslat do západní ciziny. Věděl o tom, v době studia měl krycí legendu (lidé kolem něj věřili, že jezdí do Prahy jako překladatel a tlumočnick).*

V říjnu 1989 navštívili dva důstojníci Pavlovu manželku a informovali ji, že její muž by mohl v budoucnu působit v zahraničí; doporučili jí, aby se učila cizí jazyky. Když se v listopadu 1989 začal hroutit komunismus, osmadvacetiletý Petr

Pavel se v nové situaci rychle přeorientoval, vystoupil z KSČ (takovým lidem se říká „převlékači kabátů“), studia dokončil již v demokracii a jako schopný jazykově nadaný člověk dál stoupal ve vojenské hierarchii až k nejvyšším funkcím.

Zdroj.

Soudruhu generále.

Vy jste přece stál přesně na opačné straně. Zobal komoušům z ruky a jako perspektivní soudruh laškoval s rozvědkou. Vy jste tady „jen dělal svoji práci“, vy jste tahal za jeden provaz s těma kurvama a lízal Marxovi prdel. Sice ne u StB, ale u armády, ale to není důležité. Pro mně jste jeden z nich. Proti Ing. Babišovi alias agentu Burešovi nevidím rozdíl. Jeden podepsal nějaký papír, druhý ne, ale třeba by ho podepsal hned zítra, je to úplně jedno. Prostě chlapec ze špatného klubu.

Nevím jak moc musí být někdo s volebním právem šílený, aby takovému důvěřoval a chtěl posílat svoje děti do školy, kde mají komunistickýho fízliho zmrda pověšeného na stěně na obrázku.

Taky nechápu, jak to opakovaně přijde, že se tehle národ dostane pravidelně do nepochopitelného klinče, kdy si musí vybírat ze dvou stejných zmrdu toho menšího. Aby to přece nevyhrál ten druhý, protože ten je prostě ten špatný.

| D-FENS

■ ■ ■ ■ ■ (10 votes, average: 5,00 out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> Jak poslat článek?

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

